

Cesty k víře

Jsou různé způsoby, jak se dozvědět o Bohu.

Příroda podává svědectví o Bohu a jeho velikosti.

V **Bibli** nám Bůh sám odhaluje svá tajemství.

Svátosti nám zprostředkovávají jeho milost.

Modlitba nás uvádí do důvěrného spojení s ním.

Svědění, které do nás vložil, nám osvětluje cestu dobra.

Druzí lidé nám podávají svědectví o jeho působení.

To jsou některé možnosti, jak se setkat s Bohem a je na nás, jak s nimi naložíme. Můžeme je odmítnout, nebo jim věnovat pozornost.

Tak to udělali tři mudrci, které si dnes připomínáme. Viděli znamení, věnovali mu pozornost a vydali se na cestu, aby pronikli do jeho tajemství.

Většina lidí však dělá přesný opak. Upozorníte je na znamení, pozvete je k poznávání Božích tajemství a oni vám řeknou, že nechtějí nic slyšet.

Když se ptáte, proč se víře vyhýbají, mají jednoduchou odpověď: „Nechci o Bohu nic slyšet, protože nechci nikoho poslouchat.“

Mají pocit, že by je víra v životě omezila, že by přišli o svou svobodu. Mají pravdu?

Je poslouchání Boha pro člověka ztráta?

Zřící se sebe a dovolit Bohu aby nás vedl, je jedním z nejtěžších a přitom nejdůležitějších rozměrů víry.

Proč to po nás Bůh chce?

Protože nám chce pomoci splnit naše nejnuitněnější přání, touhy, které jsou ukryty v hloubce naší duše. A některé jsou tak hluboko, že je někdy ani sami neznáme.

Jsou to přání, která když se splní, tak jsme šťastni a která když se nesplní, vnáší do našeho života stín smutku, bolesti a nespokojenosti.

Věřit Bohu znamená přijmout fakt, že On nás zná líp, než se známe my sami.

Poslouchat Boha znamená jít po cestě, která nás dovede k poznání našich skutečných hlubokých přání a jejich naplnění.

A že tato cesta není snadná, nám připomíná jeden příběh, který vysvětluje, proč po nás chce Bůh věci, které se nám na první pohled nelíbí.

Umíral velmi bohatý muž. Napsal závěť a seznámil s ní svého syna. Ten si ji přečetl a divil se:

„Proč jsi mi neodkázal nic ze svého bohatství? Ani peníze ani majetek!“

„Protože ti chci dát víc.“

„Co víc mi můžeš dát než nějaký pěkný dům a konto ve švýcarské bance?“

„Dám ti příležitost, abys sám pracoval a sám si vydělal. Pak budeš mít nejen dům a konto, ale budeš si všeho vážit, budeš umět hospodařit, budeš hrdý, že jsi sám něco dokázal...“

Chlapec toužil po pohodlí a užívání života.

Ale **otec věděl**, že je to jen povrchní touha, která nevede ke štěstí. Věděl, **že je v synovi potřeba probudit hlubší touhy, rozvinout jeho nadání, pomoci mu, aby něco dokázal a sám sebe si vážil.**

A podobně jedná Bůh. Nedává zadarmo, ale pomáhá nám, abychom se rozvinuli a vyrostli.

On ví co je v nás dobrého. Ví co je v nás potřeba rozvinout. Když ho budeme poslouchat, tak se k tomu dopracujeme.

Mnoho lidí však na sobě pracovat nechce, chtějí se jen najíst, napít a pobavit.

Ale to je povrchní uspokojení, které časem působí vyprahlost a zmrzelost životem. Člověka zabaví, ale štěstí nepřinese.

Víra, která se projevuje jako poslušnost Božímu hlasu, ochota žít podle Božího vedení, nás před touto povrchností chrání.

Na závěr si uveďme pár příkladů, jak Bůh vede člověka k pravému štěstí.

Svatý František si myslel, že chce být slavným vojákem a prožít dobrodružství. Pak se setkal s Bohem a zjistil, že ve skutečnosti chce být svobodným, šťastným mužem. A nic vás neosvobodí tak, jako když se všeho zřeknete.

Abraham chtěl být tátou. Mít chlapce. Setkal se s Bohem, uvěřil mu, ve všem ho poslechl a stal se otcem ne jednoho chlapce, ale otcem národů.

Maria chtěla vstoupit do manželství, být mámou. Pak ale přijala poselství anděla, vzdala se své představy o svém životě a stala se matkou celého lidského pokolení.

To po čem skutečně toužíme, můžeme s Boží pomocí objevit a dostat. A nejen to. Bůh nám ve své dobrotě dá mnohonásobně víc, než si dovedeme představit.

A poslušnost víry nám je při tom neocenitelným pomocníkem.